

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Filipa Skřivana a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobce: **PTD CZ, s.r.o.**
sídlem Vídeňská 297/99, Brno
zastoupen JUDr. Monikou Ivan, advokátkou
sídlem Vídeňská 676/7, Olomouc

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 29.4.2024,
č.j. 14192/24/5300-22443-702189,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.4.2024, č.j. 14192/24/5300-22443-702189, kterým byla potvrzena prvostupňová rozhodnutí (dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen–říjen a prosinec 2017) Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, všechna ze dne 28.7.2021, č.j. 3581652/21/3001-51523-712755, 3599127/21/3001-51523-712755, 3599143/21/3001-51523-712755 a 3599148/21/3001-51523-712755, kterými byla žalobci doměřena daň v souhrnné výši 552 029 Kč společně s penále ve výši 110 404 Kč. Žalobce podle žalovaného (a prvostupňového správce daně) neprokázal, že k přijetí posuzovaných zdanitelných plnění došlo fakticky tak, jak je deklarováno v daňových dokladech, a že byl oprávněn dle § 72 odst. 1 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), k odpočtu daně u posuzovaných plnění.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

2. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nepřipustným způsobem zkrátil jeho procesní práva, když namísto toho, aby se řádně vypořádal s odvolací argumentací, toliko odkázal na trestní rozsudek, jímž byla schválena dohoda o vině a trestu, aniž by žalobci umožnil účinně navrhopat důkazy na podporu svých tvrzení v daňovém řízení.
3. Žalovaný měl rovněž nesprávně posoudit otázku, zda žalobce prokázal splnění hmotněprávních podmínek vzniku nároku na odpočet daně, a proto žalovaný dospěl k nepřiléhavému právnímu závěru, že žalobce neprokázal fakticitu deklarovaných plnění.
4. Napadené rozhodnutí pak bylo dle žalobce vydáno po marném uplynutí lhůty pro stanovení daně.
5. Žalobce se proto dožaduje zrušení napadeného rozhodnutí. Na tomto svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejšími soudem, i při jednání soudu.

III. Shrnutí procesního postojů žalovaného

6. Žalovaný má žalobu za nedůvodnou; popisuje skutkový stav věci, právní úpravu, rekapituluje napadené rozhodnutí a k žalobní argumentaci se vyjadřuje nesouhlasně. Žalovaný tedy navrhuje žalobu zamítnout. I žalovaný na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejšími soudem, i při jednání soudu.

IV. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“) a včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.). Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáváno v mezích uplatněných žalobních bodů

(§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

8. Žaloba není důvodná.
9. Spor je v nyní posuzované věci o to, zda žalobce naplnil ve vztahu k uplatněným nárokům na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění hmotněprávní podmínky dle § 72 a § 73 zákona o DPH a nakolik mohl žalovaný při posuzování (ne)oprávněnosti nároku na odpočet daně vycházet z trestního rozsudku.
10. Především zdejší soud vychází z toho, že se trestní rozsudek zdaleka nestal jediným podkladem rozhodnutí žalovaného. Ve vztahu k nyní posuzované věci běžely současně dva procesy; trestní stíhání, zahájené dne 21.9.2019 ve vztahu k jednateři žalobce pro podezření ze zločinu krácení daně, a daňová kontrola zahájená dne 26.9.2019 ve vztahu k žalobci. Trestní řízení bylo ukončeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 13.3.2024, daňová kontrola vyústila ve vydání dodatečných platebních výměrů ze dne 28.7.2021 a následně ve vydání nyní napadeného rozhodnutí ze dne 29.4.2024. Doměření daně se tedy neodvívělo až od pravomocného rozsudku v trestní věci, nýbrž od výsledku posouzení založeného na závěru, že žalobce neprokázal, že k přijetí příslušných zdanitelných plnění došlo fakticky tak, jak je uvedeno na příslušných daňových dokladech, a k tomuto závěru trestní rozsudek (v závěrečné fázi odvolacího řízení před žalovaným) rovněž přispěl. Věc se tedy nemá tak, jak žalobce líčí v žalobě a jak líčil i při jednání soudu (tj. že žalovaný vycházel „jen“ z trestního rozsudku a měl-li jej k dispozici, pak „šmahem“ nepřisvědčil odvolacím námitkám). Napadené rozhodnutí (především v bodech 33. – 47.) akcentuje trestní rozsudek coby nakonec nejdůležitější podklad rozhodnutí, současně však reaguje na odvolací argumentaci žalobce stran prokázání fakticity plnění (především od bodu 48.), byť i tu se zohledněním závěrů trestního rozsudku.
11. Pokud jde o význam trestního rozsudku pro rozhodování žalovaného, pak správním spisem prochází pravomocný trestní rozsudek zdejšího soudu ze dne 13.3.2024, č.j. 40 T 2/2024-58, kterým byla schválena dohoda o vině a trestu mezi státní zástupkyní a obviněným M. Z. (jednatelem žalobce) a rozhodnuto tak, že jednatel žalobce je vinen ze zkrácení daně z přidané hodnoty ve větším rozsahu, čímž se dopustil zločinu krácení daně dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a) a c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Z uvedeného trestního rozsudku vyplývá, že jednatel žalobce po předchozí dohodě s dalšími osobami v rozhodném období (mezi lety 2016-2018, přičemž předmětem daňového řízení v nynější věci bylo období srpen–říjen a prosinec 2017) vytvořil z jím ovládaných společností řetězec, kdy na základě požadavků jednatele odběratelské společnosti vystavoval jejich jménech faktury na fiktivní plnění s cílem zkrátit DPH na vstupu žalobce. Tyto faktury poté jednatel žalobce nechal zahrnout do účetnictví uvedených společností a uplatnil z nich nárok na odpočet DPH v rozporu s § 72 a § 73 zákona o DPH.
12. K otázce, zda žalobce v rozhodném období fakticky přijal správcem daně posuzovaná zdanitelná plnění, žalovaný především vycházel z uvedeného trestního rozsudku; jednání, jež bylo předmětem trestního řízení a posouzení v uvedeném trestním rozsudku (a bylo předmětem dohody o vině a trestu v uvedeném trestním řízení), se stalo součástí skutkových Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

zjištění k posouzení správcem daně a posléze žalovaným v nyní napadeném rozhodnutí. Trestním rozsudkem byl jednatel žalobce ve vztahu k období srpna 2017 shledán vinným z vylákání výhody na DPH a zkrácení DPH v souhrnné výši 113 493 Kč (daňové doklady č. 4440819 a 170100022, dodavatelé TOLINAX s.r.o. a CHEMOS Import Plus s.r.o.). Ve vztahu k období září 2017 byl jednatel žalobce shledán vinným z vylákání výhody na DPH ve výši 105 836 Kč (daňové doklady č. 170100024-170100029, dodavatel CHEMOS Import Plus s.r.o.). Ve vztahu k období říjen 2017 byl jednatel žalobce shledán vinným z vylákání výhody na DPH ve výši 87 582 Kč (daňové doklady č. 170100007-170100009, dodavatel REBETEX s.r.o.). Ve vztahu k období prosince 2017 byl pak jednatel žalobce shledán vinným z vylákání výhody na DPH a zkrácení DPH v souhrnné výši 245 115 Kč (daňový doklad č. 170100035, dodavatel REBETEX s.r.o.; vše body 8-12 výroku o vině trestního rozsudku).

13. Z nyní napadeného rozhodnutí pak vyplývá, že žalovaný v daňovém řízení posuzoval zcela shodná jednání jednatele žalobce za zcela shodná období a ve vztahu ke shodným daňovým dokladům ve shodné nominální výši (s odchylkou ve výši jednotek způsobenou odlišným zaokrouhlováním trestního soudu a správce daně) a ve vztahu k totožným dodavatelským subjektům (především bod 19. napadeného rozhodnutí).
14. Zdejší soud vychází z toho, že jestliže správce daně (zde žalovaný) na základě podkladů vyplývajících z řízení vedeného odlišným orgánem veřejné moci (zde orgány činnými v trestním řízení) získá informace významné pro daňové řízení, je oprávněn je coby důkazní prostředky v daňovém řízení využít (srov. též například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.3.2022, č.j. 7 Afs 114/2020-29). Jestliže trestní soud dospěje k závěru, že byl spáchán trestný čin, rozhodne ve věci rozsudkem dle § 120 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), který má obligatorně (přínejmenším) dva výroky, a to výrok o vině a výrok o trestu. Ve výroku o vině je specifikován konkrétní čin, jehož se výrok týká, místo, čas, způsob jeho spáchání a příp. další rozhodné skutečnosti. V případě trestného činu zkrácení daně dle § 240 trestního zákoníku je uvedený požadavek běžně rozšířen rovněž na označení a určení výše zkrácené daně, což trestní soud vede ke zjištění alespoň minimálního rozsahu zkrácení daně a k jejímu vyčíslení již ve výroku rozsudku.
15. Jestliže tedy dojde k pravomocnému odsouzení pachatele (zde jednatele žalobce) za trestný čin dle § 240 trestního zákoníku, jsou pro správce daně významné skutečnosti obsaženy již v samotném výroku o vině odsuzujícího rozsudku. Podle § 99 odst. 1 daňového řádu přitom platí, že vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Toto pravidlo je pravidlem obecným a vztahuje se i na rozhodnutí (rozsudek) soudu v trestní věci. Totéž dovozuje i rozhodovací praxe v rámci správního soudnictví; za „rozhodnutí“ ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu je nezbytné považovat i pravomocné rozhodnutí trestního soudu o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, správce daně si přitom může učinit úsudek o tom, že nebyla uhrazena daň (došlo k jejímu zkrácení), ačkoliv tímto jednáním mohlo zároveň dojít i k naplnění skutkové podstaty trestného činu, a proto na takové posouzení nedopadá § 99 odst. 2 daňového řádu, podle kterého si správce daně nemůže učinit úsudek o tom, zda byl mj. spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá, neboť jde z pohledu diverzity trestního a Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

daňového práva o dvě zcela odlišné právní otázky (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.11.2022, č.j. 10 Afs 159/2020-39).

16. V situaci, kdy je pravomocným trestním rozsudkem rozhodnuto, že se určitá osoba dopustila trestného činu, který spočívá ve skutku, jenž je rozhodný také pro posouzení pro účely daňového řízení, přitom není správci daně ponechána jiná možnost než ze závěrů trestního rozsudku vycházet, a to právě z důvodu totožnosti skutku posuzovaného v daňovém řízení a (předtím) v trestním řízení (srov. obdobně například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.3.2015, č.j. 9 Afs 70/2014-204). Vyslovení viny v trestním řízení založené na konkrétním skutkovém jednání musí být respektováno ve všech dalších navazujících řízeních. Pokud jde o skutkově shodnou věc, pak v daňovém řízení nelze na základě použití jakýchkoli důkazů či výkladů dospět k jinému závěru, než jaký byl ohledně totožného plnění vysloven v (předchozím) pravomocném trestním rozsudku (srov. také například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.6.2016, č.j. 10 Afs 54/2015-48). Výjimku představují situace, kdy je ve výroku o vině za zkrácení „své“ daně odsouzen odlišný subjekt, typicky obchodní partner daňového subjektu, byť může jít o stejný druh daně, o stejná zdaňovací období a o stejná plnění (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5.8.2020, č.j. 10 Afs 43/2020-35, a ze dne 28.2.2023, č.j. 6 Afs 125/2021-56), a dále situace, kdy byl obžalovaný rozhodnutím trestního soudu zproštěn obžaloby (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9.12.2021, č.j. 8 Afs 233/2019-51, a ze dne 25.4.2012, č.j. 2 Afs 33/2011-78); v takových situacích o vázanost ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu nejde a s trestním rozsudkem je v daňovém řízení nakládáno v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 daňového řádu); zmíněné výjimky však na nynější věc vůbec nedopadají.
17. Namítá-li žalobce, že shora uvedená východiska nelze na nynější věc aplikovat, neboť trestní rozsudek nebyl výsledkem trestního řízení, v němž by byl skutkový stav řádně zjišťován a prokazován, nýbrž vyústěním dohody o vině a trestu, pak s ním zdejší soud nesouhlasí. Trestní rozsudek schvaloval dohodu, a to včetně detailního popisu skutkového stavu, z něhož lze jasně dovodit, že žalobcem (původně) deklarovaná daňová povinnost měla původ v protiprávním jednání žalobcova jednatele. Nezohledňovat tuto skutečnost by znamenalo přinejmenším přehlížet již římskoprávní zásady, podle nichž z bezpráví nemůže povstat právo (*ex iniuria ius non oritur*), resp. že nikdo nemůže mít prospěch ze své vlastní nepoctivosti (*nemo turpitudine suam allegare potest*). Zdejší soud pokládá za nezbytné tyto zásady respektovat. Už z toho zdejší soud dovozuje, že žalovaný jistě nepochybil, vycházel-li ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu z trestního rozsudku i v otázce skutkového stavu.
18. Vzhledem ke specifické povaze dohody o vině a trestu, jejímž schválením se obviněný *de facto* vzdává svého práva na řádné projednání věci před soudem v hlavním líčení (v tomto směru trestní soud nařizuje „pouze“ veřejné zasedání, předběžné projednání či odmítnutí návrhu), který je nadto zněním dohody vázán, však zdejší soud považuje za spravedlivé a účelné, aby měl žalobce prostor v daňovém řízení uplatnit argumenty, jež by mohly mít podstatný vliv na výsledek daňového řízení, avšak k jejichž uplatnění mu nebyl dán prostor v předchozím trestním řízení. Pokud je taková argumentace uplatněna, nesmí ji správce daně pokládat za irelevantní; musí k ní přihlídnout, musí ji vypořádat, případně k takové Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

argumentaci musí doplnit podklad rozhodnutí. Z odvolací (a následně i žalobní) argumentace v nyní posuzované věci je zjevné, že žalobce „další“ argumentaci do daňového řízení přinesl (stran hmotněprávních předpokladů vzniku nároku na odpočet daně a stran vázanosti správce daně trestním rozsudkem), čímž žalovanému vznikla adekvátní povinnost se s ní v napadeném rozhodnutí vypořádat.

19. Tomu žalovaný podle zdejšího soudu dostál. K žalobcově argumentaci žalovaný dostatečně zřetelně uvedl důvody, které jej vedly k závěru, že žalovaný byl pro účely daňového řízení vázán trestním rozsudkem, a proto jeho aplikaci na nynější skutkový stav nelze považovat za krácení procesních práv žalobce (především body 48. – 63. napadeného rozhodnutí), a dále rovněž dostatečně zřetelně uvedl důvody nenaplnění hmotněprávních předpokladů vzniku nároku na odpočet daně z důvodu neprokázání, že dotčené plnění bylo v deklarovaném rozsahu skutečně poskytnuto (především body 64. – 74. napadeného rozhodnutí). Není přitom vůbec pravdou, že žalovaný pouze nekriticky převzal závěry trestního rozsudku, aniž by se v daňovém řízení zabýval zbylými důkazy a vznesenými námitkami, jak žalobce nyní tvrdí. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný posuzoval věc komplexně a ve všech podstatných vzájemných souvislostech, hodnotil-li předložené listiny, informace dostupné z veřejných rejstříků, provedené svědecké výpovědi i místní šetření (přičemž své závěry opřel rovněž o rozsáhlou rozhodovací praxi správního soudnictví, která se prolíná napříč celým napadeným rozhodnutím), přitom způsob hodnocení ze strany žalovaného odpovídá způsobu, který by žalovaný mohl oprávněně volit i bez uvedeného trestního rozsudku. Navíc ze samotného obsahu žaloby a z vymezení (věcných) žalobních bodů bezpečně plyne, že napadené rozhodnutí bylo pro žalobce velmi dobře srozumitelné a nosné důvody napadeného rozhodnutí byly pro žalobce dostatečně čitelné, a to i ve vztahu k vypořádání žalobcovy argumentace uplatněné v daňovém řízení, tedy nejen ve vztahu ke skutečnostem plynoucím z uvedeného trestního rozsudku. Z toho lze dovodit i to, že napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností.
20. Na tomto závěru ničeho nemění ani žalobcem tvrzená zmatečnost, resp. údajná rozporuplnost napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že závěr uvedený prvostupňovým správcem daně ve zprávě o daňové kontrole nebyl jednoznačný, resp. nebylo zcela zřejmé, co přesně je žalobci vytýkáno, což žalovaný sám připouští (bod 54. napadeného rozhodnutí), neboť uvedená skutečnost byla v dostatečné míře napravena v průběhu odvolacího řízení, kdy žalovaný v seznámení se zjištěnými skutečnostmi a ve výzvě k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 18.3.2024 žalobce seznámil s tím, že je mu vytýkáno neprokázání fakticity deklarovaného plnění, tj. nenaplnění hmotněprávních předpokladů vzniku nároku na odpočet daně. Nejpozději v tomto okamžiku si tedy žalobce musel být vědom toho, že ohledně této skutečnosti dle žalovaného neunesl své důkazní břemeno, na což mu bylo umožněno v odvolacím řízení reagovat, čehož také využil prostřednictvím vyjádření daňového subjektu ke skutečnostem zjištěným při dokazování v odvolacím řízení ze dne 23.4.2024. Nejedná se tedy o skutečnost, která by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí prvostupňových, neboť s ní není spojena žádná konkrétní újma do právní sféry žalobce; opak žalobce ostatně ani netvrdí.
21. Pokud dále žalobce namítá, že žalovaný nejednoznačně určil, zda je trestním rozsudkem vázán, či zda k němu má pro účely daňového řízení „pouze“ přihlížet, tak ani v tomto ohledu Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

s ním zdejší soud nesouhlasí. Žalovaný totiž hned na několika místech napadeného rozhodnutí jednoznačně uvádí, že je závěry trestního rozsudku vázán (kupříkladu body 46. a 47.). Samotná skutečnost, že žalovaný závěry napadeného rozhodnutí nestavěl výlučně na trestním rozsudku, neznamená, že se necítil být jeho závěry vázán ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu, nýbrž to, že respektoval shora prezentovaný závěr zdejšího soudu o nutnosti zohlednit v daňovém řízení nově předložené důkazy a „další“ argumenty, které žalobce s ohledem na specifickou povahu dohody o vině a trestu nemohl účinně uplatnit již v rámci trestního řízení.

22. Žalovaný tedy podle zdejšího soudu postupoval správně (zákonně), vzal-li ve vztahu ke hmotněprávním předpokladům nároku na odpočet daně za prokázané, že jednatel žalobce v rozhodném období fakturoval fiktivní plnění za účelem krácení daně; v trestním rozsudku je explicitně uvedeno, že „*plnění dle těchto faktur poskytnuto nebylo*“ (body 1. – 18.). Pokud měl žalobce v úmyslu tento závěr v daňovém řízení zpochybnit, pak měl povinnost předložit důkazy prokazující faktické uskutečnění zdanitelných plnění (srov. také například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1.7.2021, č.j. 7 Afs 44/2021-29), neboť samotné daňové doklady nejsou důkazem toho, že k uskutečnění zdanitelného nároku skutečně došlo (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.8.2022, č.j. 2 Afs 331/2018-85), pročez je nezbytné respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálním (srov. například Nejvyššího správního soudu ze dne 25.5.2016, č.j. 1 Afs 96/2016-28). Žalobce v tomto směru poukazuje na svědecké výpovědi, které dle jeho názoru prokazují, že deklarované plnění poskytnuto bylo. K tomu lze bez výhrad odkázat na body 70. a 71. napadeného rozhodnutí, v nichž žalovaný poukazuje na zjevné, a především četné rozpory mezi jednotlivými výpověďmi, které jej oprávněně vedou k pochybnostem o jejich věrohodnosti a přínosu pro daňové řízení. Ačkoli je pravdou, jak uvádí žalobce, že odlišnost svědeckých výpovědí bez dalšího neznamená, že svědci vypovídali nepravdivě, jistě jde o skutečnost, která může objektivně vzbuzovat pochybnosti o reálném běhu jimi popisovaných událostí rozhodných pro vyměření daně, a která především v souvislosti s ostatními důkazy provedenými v daňovém řízení může ústit v závěr správce daně, že svědecké výpovědi nelze považovat za věrohodné, příp. korektní.
23. Podstatné přitom také je, že závěr žalovaného o nevěrohodnosti svědeckých výpovědí nebyl klíčový pro celkové posouzení otázky unesení důkazního břemena ze strany žalobce v daňovém řízení, neboť samotné výpovědi byly pouze jedním z důkazů hodnocených v rámci daňové kontroly (listiny předložené orgány činnými v trestním řízení, trestní rozsudek, místní šetření, daňové doklady, informace z veřejných rejstříků ve vztahu k dodavatelům apod.). Pro úplnost zdejší soud dodává, že i pokud by žalovaný provedené svědecké výpovědi věrohodnými shledal, nemohla by tato skutečnost mít vliv na závěr, že žalobce neprokázal splnění hmotněprávních podmínek pro uznání nároku na DPH, neboť svědci sice v obecné rovině potvrdili spolupráci se žalobcem, avšak neuvedli téměř žádné konkrétní okolnosti, které by mohly odstranit pochybnosti ohledně faktické realizace posuzovaných plnění (místo, přítomné osoby, způsob převzetí, rozsah předmětu plnění, doprava apod.) nad rámec skutečností deklarovaných v daňových dokladech. Další procesní postup ve věci spočívající v odstraňování rozporů předestřením dřívějších výpovědí za účelem zjištění, zda jsou dotčení svědci věrohodní, by tedy neměl pro věc žádný zásadní význam, neboť by ničeho neměnil na závěru o nekonkrétnosti, a tedy v podstatě zanedbatelné hodnotě těchto výpovědí pro Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

účely daňového řízení (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.3.2019, č.j. 1 Afs 360/2018-24), a to ani (dokonce tím spíše) po vydání shora uvedeného trestního rozsudku. Určitě by přitom pohled na věrohodnost svědků (ve prospěch jejich věrohodnosti) nezměnily ani jejich opakované výpovědi poté, co byl vydán shora uvedený trestní rozsudek, k nimž by bylo přistoupeno jen proto, že byl uvedený trestní rozsudek vydán.

24. Shodnou optikou zdejší soud nahlíží rovněž na žádost žalobce o opakování místního šetření, neboť ani při jeho opětovném provedení by nebylo možné dospět k odlišnému právnímu hodnocení. Údaje o přezkoumávaných plněních byly v daňových dokladech neurčité do té míry, že u nich chyběly informace kupř. o konkrétním množství, výrobním čísle, jednotlivých položkách apod.; v podstatě jediné, co z nich lze bezpečně seznat, je, že jde o blíže neurčité „úpravy“ nespecifikovaného vzduchového chladiče, vanového kontejneru, plynového fermentoru apod., jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí a žalobce to nikterak nezpochybňuje. Pak by nebylo možné ani dodatečně (zpětně) zjistit, zda v daňových dokladech uvedená plnění byla fakticky užita pro deklarovaný účel, či nikoli. Už vůbec by však opakovaným místním šetřením nebylo možné ověřit, zda plnění byla pro dotčené úpravy využita ve zdaňovacích obdobích, za která byla vykázána a která byla předmětem nyní posuzované věci. V tomto smyslu tedy bez výhrad ob stojí závěr žalovaného, že by opakované provedení místního šetření bylo zjevně nadbytečné.
25. K námitce žalobce, že správce daně jednomu ze svědků pokládal při výsledku nerelevantní dotazy nesměřující k podstatě věci, lze souhrnně uvést, že zástupkyně žalobce byla při výsledku přítomna, mohla tedy klást vlastní otázky, a to tím spíše, domnívala-li se, že se správce daně podstatou nynější věci v dostatečné míře nezabývá, stejně tak mohla na údajný nedostatek relevance otázek pokládaných správcem daně poukázat. Nic takového neučinila, položila toliko jedinou otázku směřující ke spolupráci žalobce a CHEMOS Import Plus s.r.o., nikoli k fakticitě deklarovaných plnění, načež další dotazy odmítla pokládat s konstatováním, že výpověď považuje za dostatečně podrobnou (to ostatně potvrzuje i žalobce v čl. V. žaloby). Dodatečné zpochybňování kladených otázek (až v žalobě) je tedy podle zdejšího soudu jen účelové.
26. Namítá-li žalobce, že je coby právnická osoba nezákonně postihován za jednání osoby od něho odlišné (tj. jednatele), pak lze předně poukázat na obecná ustanovení o jednání právnických osob jednajících prostřednictvím svých statutárních orgánů; úkony jednatele obchodní společnosti nelze od úkonů této obchodní společnosti oddělit. Především však platí, že pro účely shora popsané vázanosti správce daně trestním rozsudkem ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu není podmínkou, aby byl tímto trestním rozsudkem odsouzen přímo příslušný daňový subjekt (tu žalobce), přitom v případě odsouzení osob jednajících za daňový subjekt (jako tomuto bylo v nyní posuzované věci) je třeba považovat odsuzující trestní rozsudek za závazný podklad pro rozhodnutí o stanovení daně konkrétnímu daňovému subjektu (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11.1.2024, č.j. 10 Af 38/2020-292, a ze dne 16.6.2016, č.j. 10 Afs 54/2015-48).
27. Totéž platí i ve vztahu k žalobcově námitce prekluze a vyloučení aplikace § 148 odst. 4 písm. c) daňového řádu z toho důvodu, že účastníkem trestního řízení nebyl žalobce, nýbrž jeho Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

jednatel. Pro stavění lhůty totiž není nezbytné, aby trestní stíhání bylo vedeno přímo proti daňovému subjektu, o jehož daňovou povinnost jde. Rozhodná je skutečnost, že je vedeno trestní stíhání týkající se konkrétní daně. V nyní posuzované věci se proto tříletá lhůta pro stanovení daně za jednotlivá zdaňovací období rozběhla dle § 148 odst. 1 daňového řádu, avšak následně došlo k zahájení daňové kontroly dle § 148 odst. 3 daňového řádu, čímž došlo k opětovnému počátku běhu lhůty pro stanovení daně, k tomu však došlo v průběhu trestního řízení (trestní stíhání započalo dne 21.3.2019, zatímco daňová kontrola dne 26.9.2019), po které lhůta pro stanovení daně neběží. Trestní řízení přitom bylo ukončeno pravomocným rozsudkem dne 13.3.2024, kdy tříletá lhůta pro stanovení daně začala nově běžet a ke dni vydání napadeného rozhodnutí neuběhla. Napadené rozhodnutí tedy nebylo vydáno po marném uplynutí lhůty pro stanovení daně.

28. K námitce žalobce, že v dohodě o vině a trestu nebyl vyjádřen souhlas s vyčíslením výše škody, lze uvést, že ve světle shora uvedených závěrů žalovaný nepochybil, když z obsahu trestního rozsudku, a tedy z konečné výše vyčíslené škody, vycházel ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu. Pokud měl žalobce proti takovému postupu námitky a hodlal výši škody v daňovém řízení zpochybnit, byl mu k tomu ponechán dostatečný prostor v odvolacím řízení. Toho však žalobce nevyužil, přestože byl s výší neuznaného nároku na odpočet daně žalovaným (i prvostupňovým správcem daně) konfrontován. Nyní (dodatečně) sdělovaný náznak nesouhlasu je podle zdejšího soudu též jen účelový.
29. Zdejší soud tedy v nosných ohledech zcela sdílí závěry žalovaného. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak v mezích uplatněných žalobních bodů neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil ani žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

30. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšný byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. dubna 2025

David Raus v.r.
předseda senátu